

Gibraltar,

apen op de rots

Er zijn op de wereld een paar heel kleine gebiedjes die ik eigenlijk persoonlijk wel als 'land' kwalificeer, maar dat niet zijn. Gibraltar is daar een van. Natuurlijk, ik weet het, strikt genomen is Gibraltar slechts een kroondomein van Engeland, maar het is zeer onafhankelijk van het 'moederland', zij het niet in (sommige) gewoontes, dan toch zeker wel in (politieke) opvattingen. En daarbij, Engeland staat niet in mijn canon. Dan moet Gibraltar daar maar voor dienen!

Als we in de herfst van 2022 een rondrit in Andalusië maken, gaan we er even langs, we zijn immers toch in de buurt en we zijn er nog niet eerder geweest. Gibraltar is een merkwaardig stukje aarde. Om te beginnen ligt het fantastisch, want als ik bovenop de beroemde rots sta, kan ik Afrika zien liggen. En we kunnen, als we de andere kant opkijken, de haven van Vejer de la Frontera zien, waar een knalgele 'houseboat' zachtjes op en neer deint. Daar verblijven we een paar dagen.

Gibraltar is door Koningin Victoria in 1842 de status van 'stad' toegekend. Maar dat was iedereen vergeten, tot het desbetreffende document in 2022 ontdekt werd in ongetwijfeld stoffige archieven. En sindsdien noemt Gibraltar zich trots 'stad'. Er wonen ongeveer 30.000 mensen, de voertaal is Engels en alle auto's hebben GBZ als landaanduiding. Natuurlijk vinden de Spanjaarden het helemaal geen goed idee dat Gibraltar Brits is. De zeer strategisch gelegen rots is namelijk in 1704 ordinair ingepikt door een Engels-Nederlandse troepenmacht en tijdens de Vrede van Utrecht (1713) *voor altijd* overgedragen aan Groot-Brittannië. Maar de inwoners hebben wel in diverse referenda in 1967 en 2002 heel duidelijk gemaakt dat ze niet bij Spanje willen horen. En ook niet een beetje, want een gedeelde soevereiniteit werd ook verworpen. En ze rijden rechts en wilden in 2016 zelfs met een meerderheid van bijna 96% in de EU blijven. 2016 is voor de Gibraltaren sowieso belangrijk, omdat hun voetbalteam dan toegelaten wordt tot de UEFA en de FIFA (ze hebben nog nooit een wedstrijd gewonnen). Een beetje bijzonder is het dus wel, dat Gibraltar.

Wij gaan te voet naar mijn nieuwe 'land'. We steken 's morgens vroeg de landingsbaan dwars over en zijn net op tijd om achter ons een vliegtuig van Easyjet te zien landen. Er zijn natuurlijk niet zoveel wegen, maar er zijn er wel 10 benzinstations. Je kunt er namelijk heel goedkoop tanken. Maar ik vind het een heel vreemde ervaring dat je in Spanje ineens zomaar in Engeland bent. We

drinken koffie in een 'tearoom' – waar ze inderdaad scones verkopen – en we eten een pie in pub 'The Angry Fryer'. Een erg lekkere, zeer Engelse pie.

De rots is geweldig hoog. We lopen niet naar de top, een kabelbaantje brengt ons tamelijk comfortabel in de hitte naar boven. En daar zijn ze: de apen. Apen zijn niet mijn vrienden. Geen enkele aap, waar ook ter wereld, heeft ook maar enigszins zijn best gedaan om in het gevecht te komen. Het zijn lawaaierige, onaangename, stinkende dieven. En ze zijn nog vals ook. Natuurlijk mag je ze niet voeren. Maar dat weerhoudt een groot exemplaar er niet van bovenop mijn schouder te springen om toch even mijn rugzak te inspecteren. Haha, die is stevig dichtgeritst! Er staan ook overal waarschuwendende borden: je moet kleine kinderen uit kinderwagens nemen, want anders pikken de apen ze eruit. Rotbeesten.

Het zijn Berberapen (*Macaca sylvanus*) die verder ook in Noord-Afrika voorkomen (waren ze daar maar gebleven). Maar er is een legende die zegt dat zolang als er apen op de rots leven, Gibraltar in Britse handen zal blijven. Tja en daarom wordt de populatie van deze nare dieren streng beschermd. Winston Churchill liet tijdens de Tweede Wereldoorlog zelfs nieuwe apen invoeren, omdat er nog maar zeven exemplaren woonden. Nu zijn er honderden, in zes verschillende troepen. Ze zijn overal. Maar alleen op de rots. Een enorm hek voorkomt dat ze ook de stad intrekken en dat is werkelijk een prima idee van die Gibraltarezen.